

Ран Босилек

Как умният Котаран за
царски зет бил избран

Цар Лъв свикал съветници мъдри.

– Братя – рекъл, – дъщеря ми приказки обича. Ала всички приказки тя знае. Потърсете разказвач прославен! Който може пред мен и пред нея да разкаже приказка незначйна, той ще бъде мой зет и наследник.

И тръгнаха мъдреците царски. Де що срещнат разказвач прославен, пращали го в двореца при Лъвчо.

Разказвачът отивал при царя, но щом почвал приказка да казва, Лъвчо виквал ведно с дъщеря си:

– Знаем, знаем, приятелю драги. Таз приказка другиму разказвай!

Тъй минали цели три години.

Една сутрин Котаран пристигнал.

– Какво дириш? – попитал го Лъвчо.

– Разказвач съм, о, царю честити. Нека дойде младата лъвичка. Ще разкажа приказка незначйна.

– Остави се, стари мърморане! Не успяха толкоз разказвачи, че ти сега пред нас ще се периш!

– Нищо, царю, нека се опитам! Лъвчо свикал царедворци мъдри. Наострила уши дъщеря му. Поклон сторил Котаран и почнал:

– Едно време моят баща славен си издигнал къща чудновата. Стени, покрив, врати и прозорци – все от стъкло. Грее като слънце. На покрива врабци, врабци, врабци! И всичките все от чисто злато. Подхвърквали. Звезди кълвели. И ти, царю, знаеш тая къща. Гост ни беше със царската щерка. Посрещна ви татко и ви рече: – Добре дошли, гостени честити! А ти, царю, честна дума даде: – Обещавам да дам дъщеря си на твоя син, когато порасне. Обещавам и ще го изпълня! – Нали помниш, че така ни рече. И свърши се приказката вече...

Млъкнал Лъвчо. Дума не продумал.

Слисала се младата лъвичка. Не чакала приказка такава.

Кумчо Лисан, най-хитър съветник, се усмихнал, заговорил мъдро:

– Царю славен! Бива си го хитър Котаранча. Заслужава царювата щерка. Приказката майсторски завърши. Ако кажеш „Зная, зная, зная. Чувал съм я таз приказка стара“ – царска дума трябва да изпълниш – да приемеш за зет Котарана. Ако речеш: „Сега чувам туй, що ми разказваш“ – ще признаеш, че той ти разказва за първи път приказка незначйна... И тъй да е, и инак да бъде, ти ще трябва зет да го направиш! Царска дума назад се не връща!

Нямало що. Съгласил се царят. Но Котаран не приел и рекъл:

– Благодаря за честта голяма. Но не искам царски зет да стана. Стига ми туй, че наддумах Лъвча. Ще си бъда пак разказвач мъдър.

Оттогава котаракът мърка: „мър-мър, мър-мър!“ Сякаш до ден днешен приказва разказва как умният Котаран за царски зет бил избран.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Недялков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3351>]